

[J. C. A. Larsen.]

Laaneandragender er noget omstændelige. Jeg ved godt — det skal ikke være nogen Bebrejdelse overfor den højtærede Minister —, at alle Love vedrørende disse Spørgsmaal fra de senere Aar har foreskrevet den Fremgangsmaade, at Andragenderne skal vandre gennem de forskellige Institutioner til Ledelsen af Erhvervsorganisationen, til Kommunalbestyrelsen o. s. v. Navnlig for erhvervsdrivende ude i Landkommunerne, som søger disse Laan, mener jeg imidlertid, det maa være fuldt tilstrækkeligt og fuldt betryggende, naar Kommunalbestyrelsen, som er bedst kendt med vedkommendes økonomiske Forhold, giver sin anbefaling. Med al Respekt for Fællesorganisationens Arbejde tror jeg ikke, det er nødvendigt, at Erhvervsorganisationen giver Andragendet Paategning.

Med Hensyn til Datoen den 1. Decem-ber gaar jeg ud fra, at den vil blive ændret, ellers var det hele jo omsonst; men jeg forstaar godt, at dette er overført fra det Lovforslag, der blev fremsat før Valget.

Som alt udtalt kan jeg paa Venstres Vegne tillsige Lovforslaget velvillig Støtte, idet jeg forudsætter, at det bliver gjort til Genstand for en kortere Udvalgsbehandling.

Pitzner: Det foreliggende Lovforslag kan vi fra konservativ Side i det store og hele slutte os til, idet der dog er adskillige Ændringer, vi kunde ønske foretaget i det, men Drøftelsen deraf mener jeg bedst kan ske i et Udvalg, hvor man mere indgaaende end her kan tale om Enkeltheder.

Ved Lov Nr. 166 af 20. Marts 1918 blev der ogsaa stillet 5 Mill. Kr. til Raadighed til Handel og Haandværk. Der er imidlertid Forskel paa den Maade, hvorpaa det er stillet op nu. Den Gang var det paa en Maade kædet sammen med 5 Mill. Kr. til Husmændene, og for dem var der ret faste Bestemmelser med Hensyn til, hvorledes der skulde gaas frem, hvorimod der ikke stod noget som helst om Haandværket. Der stod der kun, at Bestemmelser om, hvad der skal forstaaes ved mindre erhvervsdrivende, træffes af Handelsministeren i For-ening med Rigsdagens Finansudvalg i For-handling med de paagældende Erhvervs-organisationer. Der stod ikke noget som helst om Sikkerhedsstillelse, anbefaling eller Godkendelse af Skemaer.

Fra Haandværkets Side maa den Hurtighed, hvormed den højtærede Handelsminister har fremsat dette Lovforslag — det er allerede fremsat den 25. Oktober — i høj Grad anerkendes. Ud fra mit Kend-

skab til det gode Sindelag, den højtærede Handelsminister altid har vist overfor Haandværket, tror jeg, at selv om der ikke havde spøget et Valg i Luften den Gang, vilde Lovforslaget dog været kommet saa hurtigt.

Ligesom det ærede Medlem Hr. J. C. A. Larsen vil ogsaa jeg nævne det foreslaaede Beløb paa 600 Kr.; efter mit Kendskab er det noget for kategorisk, jeg mener, det burde sættes noget op, ganske vist er det en Selvfølge ved Love af denne Art, at man holder sig indenfor beskedne Beløb, men ogsaa jeg vil mene, at et Beløb af ca. 1 000 Kr. som Maksimum vil være formaals-tjenligt.

I § 3 nævnes den Sikkerhed, der efter Bestemmelse af Ministeriet for Handel og Industri skal stilles, og det bestemmes, at Sikkerheden, der kan nedsættes til at dække Halvdelen af Laanebeløbet, ydes i Form af Pant eller Kaution eller paa anden af Ministeriet anerkendt Maade. Jeg sidder i det Udvalg, som har at gøre med de Ansøgninger om Driftslaan, der indsendes fra Haandværket. Navnlig fra ganske smaa Haandværkere, Smaaskomagere, Blikkenslagere o. s. v. faar vi meget hyppigt Ansøgninger om ganske smaa Laan, og da der skal stilles Sikkerhed, faar vi hyppigt Tilbud om Sikkerhed i Indbo. Jeg tror, den højtærede Minister er enig med mig i, at Staten ikke kan tage Pant for et Laan i Indbo, i hvert Tilfælde vil Staten ikke kunne fyldestgøre sig i Indboet, hvis vedkommende ikke kan betale, og Kaution er det ogsaa uhyre svært at skaffe for de smaa næringsdrivende. Jeg vil henstille til den højtærede Handelsminister, at man søger at lempe sig der og eventuelt søger nogen Erstatning for en eventuel Risiko paa et andet Punkt, saaledes at man noget mere kan se bort fra Sikkerhedsstillelsen, end der er gjort i Lovforslaget — jeg gentager, at dette er noget, man bedre kan behandle i et Udvalg.

Efter Loven fra 1918, som jeg før om-talte, maatte der ikke gives højere Laan end 500 Kr., men Laan maatte nærmest kun gives til næringsdrivende, handlende og Haandværkere, der faktisk ikke havde noget som helst, der ikke havde nogen som helst Skatteindtægt og ikke havde noget som helst at stille som Sikkerhed, og der skulde heller ikke stilles Sikkerhed. Laanene blev givet rentefrit i 3 Aar og skulde afdrages med $\frac{1}{10}$ om Aaret. Jeg var den Gang med til at gennemgaa det Utal af Ansøgninger, der indkom, og vi var alle, lige saavel som Finansudvalget, rørende